

Pyhäkön

Lamppu

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 3/2011

ELÄVINÄ UHREINA

✍️ ESKO MURTO

Auta meitä antamaan itsemme eläväksi uhriksi Kristuksessa. Näin seurakunta rukoilee Raamatun kehotuksen innoittamana (Room. 12:1) ennen ehtoolliselle käymistä. Mutta ajattelemmeko, mitä todella pyydämme näin rukoillessamme?

”Voit olla kristitty, ja silti elää täysin normaalia elämää. Kristittynä oleminen ei merkitse sitä, että pitäisi luopua jostain.” Olemme kuulleet näin sanottavan, ja usein itsekin sanoneet. Mutta onko todella niin?

”Parempi herrana helvetissä kuin palvelijana taivaassa”, sanoi John Milton kuvatessaan ihmissydämen ylpeyttä Jumalan edessä. Kristitty sanoo sen toisin päin. Parempi on olla elävän Jumalan palvelija kuin itsenäisesti kadotettu.

Yksin jäädessään syntinen ihminen on tuomittu itsekeskeisyyden ja eristyisyyden vankilaan. Hän on *incurvatus in se*, ’itseensä käperlynyt’, oman itsensä kahlehtima. Vaikka kaikki muut siteet katkottaisiin, itsestään ihminen ei voi kuitenkaan itseään vapauttaa.

Eläväksi uhriksi tuleminen merkitsee sitä, että meidät pelastetaan itseltämme. Silloin oman minän rakastamisen tai vihaamisen, oman onnen loppumattoman tavoittelun tai pakkomielteellisen varjelemisen ympärille rakentunut minäkeskeinen elämämme pala palalta murretaan niin, että pääsemme osallisiksi todellisesta elämästä ja Elämän Antajasta.

Elävänä uhrina olemiseen liittyy jopa murheen ja rauhottomuuden keskellä vaikuttava salattu ilo ja rauha. Elämä kristittynä ei välttämättä vaadi näkyviä uhrauksia – eikä sellaisia tule itsetarkoituksellisesti ja omasta aloitteesta tavoitellakaan. Jumala ei tarvitse

”tee se itse” -marttyyreja. Mutta on aikoja ja tilanteita, joissa kristittyjen luonne ”elävinä uhreina” tulee näkyvämmiin esiin. Kun apostolit oli piesty juutalaisten suuren neuvoston edessä ja lähetetty pois varoitusten kera, kerrotaan että he ”lähtivät neuvostosta iloisina siitä, että olivat saaneet kunnian kärsiä häväistystä Jeesuksen nimen tähden.” (Apt. 5:41)

Juuri vaikeuksissa Jumalan ilo ja rauha erityisellä tavalla ympäröivät meitä. Siksi seurakunta ei vain mutisten suostu, vaan jopa anoo Jumalalta voimaa siihen. ”Auta meitä antamaan itsemme eläväksi uhriksi Kristuksessa.”

Elävän uhrin osa on meille kaikkein parasta. Se, että tämä rukous lausutaan juuri ehtoollisen vieton yhteydessä liittyy siihen vahvan evankelisen sävyn. Me tulemme osallisiksi Jumalan armosta ja hänen antamastaan elämästä ja toivosta, me tulemme osallisiksi Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Siksi voimme olla *eläviä* uhreja.

Tässä Pyhäkön Lampun numerossa käsitellään lähetystyötä. Helluntaista lähtien on ristin evankeliumia julistettu kaikkien kansojen pelastustienä.

Lähetystyön ja kristillisen seurakunnan historia on täynnä ihmisiä, jotka syvästi ymmärsivät, mitä merkitsee tulla eläväksi uhriksi, mitä tarkoittaa ”kadottaa elämänsä Kristuksen tähden” (Matt. 16:25) voidakseen todella löytää todellisen elämän. Tämä ei jää vain vanhan kirkon marttyyreihin, jotka kylvivät punaista siementä areenojen hiekalle, ei vain munkkeihin, jotka säilyttivät kristinuskon kansainvaellusten keskellä, ei uskonpuhdistusajan tunnustajiin eikä 1800-luvun tauteja ja väkivaltaa uhmaaviin pioneerilä-

hetteihin. Seurakunta ei rukoile vain valioyksilöiden puolesta pyytäänsään Jumalalta apua elävänä uhrina olemiseen, vaan tätä rukoilemme jokaiselle meistä.

Kun Eurooppa vähitellen siirtyi jälkikristilliseen aikaan, vaatii se uudenlaisen ajattelun syntymistä lähettämisen ja lähetystyön suhteen. Kristillisen kirkon tulevaisuuden kannalta ratkaisevaa on, ymmärrämmekö tilanteen muutoksen.

Lähetystyö ei tapahdu enää ”tuolla jossain” joidenkin erityisten lähettien tekemänä, vaan lähetystyö tulee tänne, meidän keskellemme. Tätä työtä eivät tee yksittäiset uskonsankarit, vaan koko seurakunta yhdessä. Sen tähden hellunta on paitsi lähetystyön, myös seurakunnan juhla. Se, joka rakentaa seurakuntaa, rakentaa lähetystyön tulevaisuutta. Näihin rakennustalkoisiin on jokainen tämänkin lehden lukija kutsuttu! ■

MITÄ LÄHETYSTYÖTÄ LUTHER-SÄÄTIÖ TUKEE JA TEKEE?

✍️ MARTTI VAAHTORANTA

Lähetystyö on Jumalan rakkauden ylitsevuotamista seurakunnan rajojen yli. Myös Luther-säätiön ja syntyvän Suomen Lähetysliiton seurakunnat ”vuotavat”: ne tekevät ja tukevat lähetystyötä.

1. SISÄLÄHETYSTYÖ

Sisälähetystyötä Luther-säätiön seurakunnat tekevät olemalla olemassa eli elämällä Sanan ja sakramenttien yhteydessä kutsuen julkiseen jumalanpalvelukseen, kastettuja ja etsiviä, uskovia ja kyseleviä ja niitäkin, jotka eivät edes tiedä, että Jumala on.

Luther-säätiö ei ole lähetysjärjestö. Sillä ei ole palkkalistoillaan omia lähetystyöntekijöitä, paitsi näitä rivejä kirjoittava lähetysteologi.

2. ULKOMAINEN TYÖ

Ensi sijassa Luther-säätiön seurakunnat tukevat ulkomailla tapahtuvaa työtä. Oulun Timoteusyhteisö on Kylväjä-järjestön kautta mukana Etu-Aasiassa toimivan **Typön** perheen työssä. Ja minäkin olen saanut tukea sikäläisen nuoren luterilaisen kirkon (ILK) työntekijänkoulutusta vierailevana luennoitsijana ja asiantuntijana sekä avustaa kirkon evankeliumikirjan toimittamisessa muun muassa tekstejä valiten ja kollehtarukouksia laatien.

Välitöntä taloudellista vastuuta lähetystyöstä Luther-säätiö kantaa Afrikassa. Tuki liittyy tohtori **Anssi Simojoen** pitkään rupeamaan käänös- ja toimitustyössä *Lutheran Heritage Foundation* -järjestön Afrikan johtajana. Sen päättivät vastikään painosta ilmestyneet Luterilaiset tunnustuskirjat swahilinkielellä. Anssin tärkeän Afrikan työn jatkajana toimii nyt amerikkalainen pastori **James**

May. (www.lutheransinafrica.com/LIA). Hänen työnsä tukemiseen Luther-säätiö on sitoutunut yhdessä Länsi-Suomen Rukoilevaisten yhdistyksen kanssa.

Tukea Afrikan työlle tarvitaan paitsi koska pula hyvästä opetuksesta on Afrikassa valtava, myös sen tähden, että James Mayn työn amerikkalaisen rahoituksen kanssa on ollut ongelmia. Suomalaisen avun turvin hän voi työskennellä paikan päällä ja asua yhdessä Mikkelistä kotoisin oleva **Tiina**-rouvansa ja perheen kuuden lapsen kanssa Afrikassa.

3. SIIRTOLAISTYÖ SUOMESSA

”Ulkomaantyötä” tehdään pakolaisuuden ja siirtolaisuuden myötä myös kotimaassa eli Suomessa asuvien ulkomaalaisten parissa. Tosin se on usein enemmän evankelointia kuin lähetystyötä, koska suurin osa tulijoista on kristittyjä. Niinpä Oulun Timoteus-yhteisön pastori **Janne Koskela** yhdessä pastori **Vesa Pöyhtärin** kanssa huolehtii osin jo kastetuista, osin vielä kasteopilaan paikalla olevista Kaakkois-Aasian Jarai-kansaan kuuluvista pakolaisista. Muuallakin on yhteyksiä maahanmuuttajiin.

Maahanmuuttajia on myös Luther-säätiön puitteissa toimivassa englanninkielisessä Helsingin Barnabas-yhteisössä (www.ielchurch.org) – mutta ei ainoastaan maahanmuuttajia, vaan myös monikulttuurisia perheitä ja taustaltaan suomalaisia kristittyjä. Koinonia-keskuksessa kokoontuvaa seurakuntaa kaitsee kenialaissyntyinen pastori **Richard Ondicho**. Vaikka hän ei ole ensisijaisesti lähetystyöntekijä, hänkin saa aina silloin tällöin ottaa kasteen kautta syntyneitä uusia Jumalan lapsia seurakuntansa jäseniksi.

JYVÄSKYLÄN JESAJA-YHTEISÖ

Viime pääsiäissunnuntaina Jyväskylässä pidettiin jumalanpalvelusyhteisön järjestäytymiskokous. Kokous valitsi yhteisölle viisihenkisen hallituksen, jonka puheenjohtajaksi tuli **Paavo Suihkonen**. Yhteisön nimeksi tulee Jesaja-yhteisö.

Jyväskylässä alkoi Luther-säätiön toiminta kotiseuran ja messujen muodossa vuonna 2008. Yhteisön paimenena toimii **Antti Lehrbäck**.

Sisällys 3/2011

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Mitä lähetystyötä Luther säätiö tukee ja tekee?
- 4 Pärjäisikö lähetystyö ilman verovarvoja?
- 5 ”Kaikki maailma” on keskelläme
- 6 Jumalan sanan kysymyksiä
- 8 Päivän rukous – Lyhyesti, mutta asiaa

- 9 Jumalan Pojan nimet Raamatussa: Isän Jumalan oma nimi
 - 10 Seurakunta on ratkaisu lähetysaarnajan ongelmiin
 - 11 Jumalanpalvelukset
 - 12 Jumalan kirkkauden varjelema
- Kannen kuva:
Anthonis van Dyck – Die Ausgießung des Heiligen Geistes

PÄRJÄISIKÖ LÄHETYSTYÖ ILMAN VEROVAROJA?

Voiko nykymuotoinen lähetystyö jatkua verokirkon jälkeen? Kolme lähetysjohtajaa vastaa kysymyksiin talouden kiristymisestä lähetystyössä.

≡ JOUKO MAKKONEN

Lähetystyön taloudelliset resurssit ovat muutoksessa. Viime vuonna seurakuntien kaikelle lähetystyölle antamat talousarviomäärärahat kääntyivät laskuun. Kirkon jäsenkato ja siitä seuraava talouden heikkeneminen sekä teologiset syyt määrärahojen epäämiseen näkyvät joidenkin järjestöjen taloudessa. Miten lähetysjärjestöissä on varauduttu tilanteeseen, että kirkon rahallinen tuki lähetystyölle loppuisi?

VEROVARATON LÄHETYSTYÖ ON AJANKOHTAINEN KYSYMYS

Lähetysjohtajat Timo Rämä Suomen Evankelisluterilaisesta Kansanlähetyksestä (SEKL) ja Pekka Huhtinen Suomen Luterilaisesta Evankeliumiyhdistyksestä (Sley) ovat molemmat sitä mieltä, että kysymys on hyvin ajankohtainen. Rämä kertoo Helsingin ja Tampereen seurakuntayhtymien rahojen kohtalon ratkeavan SEKL:n osalta kesäkuussa.

Huhtinen vastaa toimittajan spekulaatioon kertomalla tilanteen olevan jo päällä.

- Kyllä tässä eletään jo sitä dramaattikan vaihetta. Tuen menettäminen on Sleyn kohdalla jo sitä luokkaa, että olemme todellisesti siinä murroksessa, Huhtinen kertoo.

Molemmat lähetysjohtajat mainitsevat kirkon talouden heikkene-
misen väistämättä edessä olevana todellisuutena, joka tulee koskettamaan kaikkia lähetysjärjestöjä.

Toiseksi, taloutta pyritään käyttämään järjestöjen teologiaan vaikuttamisen vipuvartena. Huhtinen kertoo Malmin seurakunnan lopettaneen orpotyön nimikkosopimuksen Sleyn kanssa Älä alistu -kampanjan

seurauksena. Toisena esimerkkinä hän mainitsee palaverin kehitysapu-
projekteista ulkoministeriön edustajien kanssa.

- Yllätys yllätys, palaverin lopussa kysyttiin Kenian yhteistyökirkkomme suhtautumisesta naispappeuteen.

- Kokonaisvaltainen kontrolli on ulottumassa varojen käyttöön. Lähetysjärjestöjen tulisi olla tarkkana, että ei väärällä tavalla sidota käsiä, Huhtinen muistuttaa.

LÄHETTIEN LÄHETTÄMINEN PRIORISOIDAAN

Useat lähetysjärjestöistä ovat aloittaneet työnsä ilman kirkon verovaroja. He näkevät toiveikkaana, että alkutilanteeseen voidaan myös palata. Järjestöissä on kehitetty varainhankintaa, mutta vapaaehtoiskannatuksen kasvunopeus ei ole kovin suurta. Talouden kiristymiseen on varauduttu.

- On annettu säästämistavoite kaikille toimijoille, Timo Rämä sanoo.

- Jos menee niin pitkälle, pitää priorisoida kohteita.

Sekä SEKL, Sley että Lähetysyhdistys Kylväjä ei halua karsia lähet-
tien lähettämistä. Työtä ei ensisijaisesti haluta ulkoistaa paikallisille toimijoille, vaikka pitkäaikaisena tavoitteena nähdäänkin paikallisten kirkkojen itsenäisyys.

- Varotaan sitä, että sidotaan vain rahoihimme köyhien maiden kirkot. Siinä ajaudutaan halvan työvoiman käyttöön. Aluksi kiehtova ajatus, koska sillä saataisiin paljon enemmän työntekijöitä palkattua, mutta loppupeleissä salakavala homma, Timo Rämä sanoo.

- Siinä toteutuisi vanha siirtomaa-

politiikka, ja he alkavat kilpailla rik-
kaiden kirkkojen rahoista ja jäisivät niistä riippuvaisiksi, hän jatkaa.

Pekka Huhtisen mukaan suoran rahatu-
en antaminen on edelleen riskialtista, mutta luotettavan yhteistyökumppanin löytyessä niin voidaan tehdä. Esimerkkinä hän kertoo Sudanin työn, jossa Sleyllä ei ole lähetystyöntekijää, mutta paikallisen kirkon toimintaa tuetaan esimerkiksi opetustyön kautta. Sudanissa tuetaan työntekijäkoulutusta ja kristillistä kasvatusta teologisessa seminaarissa ja kouluissa lähettämällä periodi-
opettajia ja tukemalla taloudellisesti.

Lähetysjohtajia haastatellessa Sleyllä vaikuttaa olevan pisimmäl-
le viedyt suunnitelmat säästämisen varalle, mikä johtunee tiukimmas-
ta suhtautumisesta seurakunnissa. Muun muassa avustusprojekteihin järjestö on ottanut linjan, että niihin ei lähdetä, ellei ole varmaa talou-
dellista tukea takana. Lisäksi heillä on esimerkiksi internetlähetystyötä tekevä työntekijä Ken Takagi, joka kääntää Lutherin tekstejä japaniksi.

TELTANTEKIJÄTYÖTÄ KEHITETÄÄN

Niin sanottu teltantekijätyö eli oman ammatin lomassa tehtävä lähetystyö nähdään järjestöissä varteenotettava vaihtoehtona. Kylväjän lähetysjohtaja Pekka Mäkipää kertoo Kylväjäällä olevan yhtenä työalana teltantekijätyö ja heillä on henkilö, joka toimii puheenjohtajana järjestöjen välisessä teltantekijätoimikunnassa. Toimikunta mietti teltantekijätyön mahdollisuuksia ja tapoja kouluttaa ihmisiä. Kylväjän lähetyskursseille on myös otettu teltantekijätyöhön valmistautujia.

”KAIKKI MAAILMA” ON KESKELLÄMME

Luther-säätiön lähetysteologi Martti Vaahtorannalla on valmiit suunnitelmat Suomessa asuvien muslimien kohtaamiseen. Toteuttamiseen tarvitaan seurakuntalaisia.

- **K**aikki maailma johon meidät on lähetetty viemään Kristuksen evankeliumia, on tullut meidän luoksemme.

Luther-säätiön lähetysteologi Martti Vaahtoranta on toiminut lähetystyöntekijänä Saksassa, päätyönään muslimityö. Siellä hänen ensimmäisenä tehtävänä oli avata kristittyjen silmät sille todellisuudelle, että lähetyskenttä on heidän keskellään. Sama tilanne on Suomessa.

- Ennen oli ”tuolla on ne, ja täällä me”. Nyt ollaan naapureita samassa talossa.

Islam on tullut Suomeen näkyvästi ja pysyvästi.

- Kirkkona ja kristittyinä meitä koskee paitsi käsky rakastaa kaikkia lähimmäisiämme, ennen kaikkea se, jota ei kukaan muu tee kuin kirkko, eli julistaa evankeliumia kaikille niille, jotka ovat siitä osattomia.

TYÖ ON USKOVIEREN VARASSA

Suomessa tapahtuva Kristus-todistus muslimien parissa on kaikkien uskovien vastuulla. Erään arvion mukaan Suomessa on tällä hetkellä noin 40 000 muslimia. Työtä on niin paljon, että sitä ei voida delegoida ammattilaisille.

Vaahtorannalla on ohjelma muslimien kohtaamiseen, mutta sen toteuttamiseen tarvitaan seurakuntalaisia. Ohjelman ytimenä on seurakunnassa koottava lähetyspiiri.

- Ei sellainen lähetyspiiri, jossa luetaan lähetyskirje kentältä ja juodaan kahvia, vaan opinto- ja työryhmä.

Vaahtoranta itse voisi opettaa ryhmää kristinuskosta, islamista sekä kristinuskon ja islamin kohtaamisesta. Toisena puolena olisi ryhmän sisäinen organisointumisen. Ryhmän jäsenet tekisivät kenttätutkimusta oman paikkakunnan islamista.

- Onko täällä muslimeja? Mistä he ovat tulleet ja koska? Mikä kulttuuri, kieli, islamin suuntaus? Missä he kokoontuvat?

Tällä tavalla saataisiin kuva, mistä islamista on kysymys. Samalla ryhmän kokoontumiseen sisältyisi hengellinen puoli.

Kun tällainen ryhmä on kokoonnutunut noin vuoden verran pari kertaa kuussa, voitaisiin lähteä tervehdyskäynnille moskeijaan.

- Lähinnä kertomaan, että olemme kristitty seurakunta, joka tahtoo tutustua.

Vierailuja jatkettaisiin muutaman kerran, että syntyy kontakti. Seuraavaksi suunniteltaisiin yhteinen ilta neutraalilla maaperällä, johon kutsuttaisiin muslimien edustaja ja oman seurakunnan edustaja.

- Siellä ei puhuttaisi musliminaisten huiveista eikä länsimaiden turmeltumisesta, vaan siitä, mitä minun pitäisi tehdä, jotta pelastuisin. Eli

uskon peruskysymyksistä.

- Jos me näin pitkälle pääsisimme, sitä edemmäksi en ole vielä uskaltanut ajatellakaan.

Vaahtorannalla on kuitenkin ajatuksia jatkostakin ja hän vaikuttaa luottavaiselta, että erilaisia kohtaamisen muotoja keksittäisiin.

MUSLIMILLE USKO ON AVOIN ASIA

Vaahtoranta uskoo, että muslimit ovat avoimia keskustelulle.

- Minulla on useampi hämmäntävä kokemus tilanteesta, jossa itse pelkään kohtaamista, jopa rakennan konfliktia, mutta vastaanotto on ollut ystävällinen ja lämmin.

- Yleisesti ottaen, siinä missä meille länsimaisille kristityille uskonto on yksityisasia, muslimille uskonto on mitä luonnollisinta asia. Se voi olla jopa hämmäntävän positiivinen asia.

Vaahtoranta sanoo, että myös varsinaista kohtaamista arastelevat ihmiset voisivat aivan hyvin toimia mukana muslimien kohtaamisryhmissä. Muutenkin ryhmän toiminta ei jää tyhjäksi, vaikka kontaktia ei saataisikaan.

- Vaikka ei pystyttäisikään henkilökohtaiseen kontaktinottoon, olisi hyvä perehtyä islamiin, mitä se on. Väärät pelot karisevat, mutta väärä sinisilmäisyys häviää.

Vaahtoranta on puhunut suunnitelmistaan jumalanpalvelusyhteisöissä viime syksystä lähtien. Parissa seurakunnassa on ollut kiinnostusta, mutta vielä se ei ole johtanut käytännön toimiin. Vaahtoranta toivoo, että lähetyspiirit organisoituisivat seurakuntien sisästä.

- Jos me tänään teemme päätöksen, että näin alamme toimia, niin noin vuoden päästä olemme oikeasti tavoittamassa muslimeja.

JUMALAN SANAN KYSYMYKSIÄ

Raamattua Jumalan sanana pitävät kohtaavat syyttelyä ja pilkkaa. Miksi Raamattu herättää hälyä ja miten kristityn tulisi hälyyn suhtautua?

✍ ANSSI SIMOJOKI

📷 SXC/MARCOS SANTOS

Oletko aina oikeassa oleva, ahdaskatseinen, kireäpi-poinen, tuomiohenkinen, moralistinen. syrjivä änkräfundamentalisti? Oletko siis kristitty, joka tuntee Raamattunsa ja uskoo sen sanan? Vai oletko avoin, vapaamielinen, suvaitseva, valtaenemmis-tön kanssa yksilöllisesti ajatteleva, oikeissa mielipiteissäsi vankkumatoman varma ja siitä syystä ”vää-rille” mielipiteille nollatoleranssia osoittava postmoderni suomalainen? Toisin sanoen, oletko suomalainen, joka tuskin tuntee Raamattua ja muistaa väärin senkin, minkä luulee muistavansa?

Ennakkoluuloinen ihminen ajat-telee Raamatun sanan kuullessaan: ”En ymmärrä tätä, siksi sen täytyy olla väärin.” Totuutta etsivä sielu puolestaan tuumii: ”En ymmärrä tätä. Otanpa selvää.” Voiko Raa-mattua tuntematon langettaa oikeu-denmukaisia tuomioita niistä, jotka *tutkistelevat Herran lakia päivät ja yöt* (Ps. 1:2)?

Raamatun ympärillä on aina ollut hälyä. Häly on luonteensa puoles-ta epäselvää, epätarkkaa toisin kuin selkeästi muotoiltu puheenvuoro tai nuoteista esitetty musiikkikappale. Hälyn mölinässähän käytetään lähinnä halventavia, likaavia nimityk-siä. Koetapa keskustella rauhallises-ti huhujen perusteella koptikirkkoa polttamaan tulleen kiihkeän musli-miväkijoukon kanssa Kairossa!

VOIVATKO KAIKKI OLLA FUNDAMENTALISTEJA?

Mitä tulisi ajatella esim. sellaisesta inhokkisanasta kuin ”fundamenta-listi”? Nimitys on peräisin vuosina 1910–1915 ilmestyneestä 12-osai-sesta teossarjasta, joka puolusti

konservatiivista näkemystä Raa-matusta ajan liberaaleja ja ateistisia virtauksia vastaan. Teoksen toimit-tivat Yhdysvalloissa A.C. Dixon ja R.A. Torrey (”The Fundamentals. A Testimony To The Truth”). His-torian ironiaa on se, että teossarja

”*Jos lopulta kaikki olisi-
vat fundamentalisteja,
kukaan ei siinä tapauk-
sessa ole fundamentalisti.*”

”The Fundamentals” edusti mal-tillista konservatiivista raamatulli-suutta. Salaliitto-olettamusten etsijät vetäisivät vesiperän. Kun kysyy, mitä fundamentalismilla itse asias-sa tarkoitetaan, vastaus jää tulemat-ta. Arvovaltaisen amerikkalaisen fundamentalismi-projektin (1987–1995, Chicago) eräällä määritelmällä mitattuna itse asiassa kaikki suuret kirkkokunnat olisivat Raa-mattu-uskossaan fundamentalistisia, jopa Luther, paavi ja Idän ortodoksit mukaan lukien. Jos lopulta kaikki olisivat fundamentalisteja, kukaan ei siinä tapauksessa ole fundamen-talisti. Fundamentalismi-puhe onkin enimmäkseen itseään toistavaa tau-tologista hälyä.

Kaikki perinteiset kirkot siis tun-nustavat Pyhän Raamatun erehty-mättömäksi Jumalan sanaksi. Tämä on ollut vanhojen yksimielisyys aivan alusta alkaen. Siitä syystä varhaisen kirkon piirissä syntyivät klassiset uskontunnustukset tiivistämään Raamatun opin Jumalasta ja pelastuksesta. Kohtaamme Raa-matun kieltäjät ja vihaajat jo varhaisen kirkon historiassa. Samoin kohtaam-

me siellä tutun Raamattu-uskon.

Eusebios (263–339) mainitsee ”Kirkkohistoriassaan” (HE V. 28) mm. Artemonin/Artemaan harha-opin. Sen opettajat hyökkäsivät kaikin mahdollisin keinoin Raamat-tua vastaan. Eusebios kokoaa: ”Sillä joko he eivät usko, että jumalalliset kirjat ovat Pyhän Hengen sanelemia, ja he ovat siis uskottomia, tai he luu-levat olevansa viisaampia kuin Pyhä Henki.”

Raamatun sanainspiraatio, se Raamatun oppi, että Pyhä Henki oli kirjoittanut ja kirjoittanut Raama-tun, oli siis varhaisen kirkon oppi. Se ei siis ollutkaan vasta 1600-luvun puhdasoppisuuden tai 1900-luvun alun fundamentalismin keksintö. Raamatun jumalallinen alkuperä ja erehtymättömyys ovat olleet kris-tittyjen uskon aarretta aivan alusta alkaen.

Tiedämme myös, keneltä varhai-nen kirkko sai tämän opin. Sen antoi pyhille apostoleille itse Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus. Em-mauksen tien raamattuluento (Luuk. 24:13–35) ei ollut ainoa laatuaan, vaikka sekin yksistään olisi meille riittävä. Jeesus tultiin ja tullaan tun-temaan oikein vain ja ainoastaan Ju-malan pyhän, erehtymättömän sanan eli Pyhän Raamatun kautta. Raamat-tu on kaikin puolin ja joka suhteessa Jeesuksen Kristuksen kirja.

MITÄ RAAMATTU SANOO?

Tällä kohtaa kristittyjenkin jouk-ko alkaa jakautua. Ruotsalainen Erik Petren lausuu kirjassaan ”Kir-kon Baabelin vankeudesta tänään” (1986) osuvasti: ”Tottakai Raamattu on oikeassa, mutta mitä se sanoo?” Raamattu ei ole ilmiäsuisen tekstin taakse kätkeytyvä salakielisanoma, joka avautuisi sen kirjaimien luku-

lukutapaan jääminen. Kun minua on Sassen ymmärtämisestä arvosteltu, olen aina vastannut neuvomalla lukemaan rinnakkain 1. Mooseksen kirjan alun ja Hesekielin kirjan 28. luvun periaatteella ”Scriptura Sacra sui ipsius interpres”, eli Raamattu on itsensä tulkki. Genesisin ja Hesekielin ikivanha tietoinen on sovittava yhteen. Vuosikymmenien aikana kukaan ei ole palannut takaisin keskustelemaan kanssani.

TULKINTA EI OLE MIELIVALTAISTA

Luterilaisen kristityn erottaa protestanttisesta fundamentalistista edellä mainittu kristologia. Uusi Testamentti ei siis ole uusi lakikirja, kuten se ymmärrettiin Sveitsin, Hollannin ja Skotlannin reformoidussa uskonpuhdistuksessa. Tunnettu on Lutherin ajatus kaikista Raamatun kirjoista: *das sie alle sampt Christum predigen vnd treiben* eli, että ne kaikki saarnaavat ja ajavat Kristusta. Ne eivät silloin aja veripalttua, orjuutta tai muita asioita, joita tällä kohtaa helposti nostetaan esiin kuin tunturikoivun oksaa peittämään katseeltamme taustalla olevaa tunturia. Ne eivät myöskään kumoa kumomatonta eli Jumalan Kymmentä käskyä, Dekalogia.

Entä, jos kaikki onkin tulkintaa? Tottakai on! Sana ”tulkinta” on vain vääristynyt nykyisessä keskustelussa muotopuoleksi. Kenttää lähestyvän koneen ohjaamossa tulkitaan eli luetaan tarkasti ja oikein mittareita, jotta laskeutuminen ei päättyisi onnettomasti. Hyvä tulkki kääntää vieraskielisen puheen tai kirjan luotettavalla tavalla niin tarkkaan kuin mahdollista ja niin vapaasti, kuin on välttämätöntä. Oikea tulkinta ei ole mielivaltaista säveltämistä. Ajankohtaisessa homoasiassa ja monessa muussa Raamattu on yksiselitteinen. Sen kuuluva ”ei” ja ”caveant” (”varokoot”) on Raamatun oikeaa, tekstin mukaista tulkintaa. Kaikki muu on satuilua. Taivaaseen emme pääse satuilemalla vaan yksinomaan Raamatun Kristuksen sanan totuudessa.

arvoista tai muista tekstistä riippumattomista säännöistä. Raamattu ei ole ensi sijassa Koraanin kaltainen jumalallinen lakikirja säätelämään ajallista elämäämme sen joka yksityiskohdassa. Se ei ole varsinaisesti maailmankaikkeuden kuvaus eli kosmologia. Se ei ole myöskään ensi sijassa historian kirja. Raamatun keskus on Kristus Vapahtajamme. Hän ei esiinny mielikuvien ja ideoiden ylailmoissa, jossakin, eikä lopulta missään. Hän esiintyy Jumalana ja ihmisenä Jumalan luomassa maailmassa, Jumalan valitun kansan ja sen jumalanpalveluksen historiasa osana kaikkien ihmisten yhteistä maailmanhistoriaa, jonka hän kerran tulemuksessaan päättää. Raamattu on teologien murteella sanottuna kristologinen kirja.

Kristologiaan kietoutuu valtava määrä tietoa maailman synnystä ja ihmiskunnan historiasta. Tuota tietoa ei voi erottaa kristologiasta vailla kestäviä perusteita, niin kuin tapahtuu silloin, kun kevyesti sanotaan: ”Raamattu ei ole historian ja luonnontieteen oppikirja.”

Raamattu ei ole myöskään vain perinteitä juutalaisittain tallettanut kirja. Traditiot ovat jälkiä jostakin, joka on ollut ja tapahtunut. Ikivanha historiallinen traditio kulkee luonnollisesti ikivanhassa asussa. Silti se ei ole satu vaan meille vieraaseen asuun pukeutunut tosikertomus. Kuinka moni oppinut olikaan lei-

mannut Homeroksen laulut saduiksi, kunnes saksalainen Heinrich Schliemann löysi 1870-luvulla Homeroksen Troijan kahdeksan aikaisemman ja myöhemmän Troijan välistä. On löytynyt Joosuan alttari (Joos. 24). Rudolf Bultmannin otaksumalle Johanneksen evankeliumin kriittiselle kehityskululle sen sijaan ei löytynyt todisteita, päinvastoin. Vanha papyrus-katkelma puhuikin suoraan Bultmannin olettamuksia vastaan.

” Entä, jos kaikki onkin tulkintaa? Tottakai on! Sana ”tulkinta” on vain vääristynyt nykyisessä keskustelussa muotopuoleksi.

Sekä Raamatun kieltäjät, että monet innokkaat Raamatun totuuden puolustajat ovat pudonneet tässä asiassa samantapaiseen kuoppaan. Teksti on yritetty taivuttaa vastamaan sille itselleen täysin vieraasta filosofiasta nouseviin tietoteoreettisiin kysymyksiin. Taivuttajan oma vastaus ei kuitenkaan välttämättä ole tekstin mukainen. Se voi jopa olla tekstin vastainen. Kuuluista tunnustuksellinen luterilainen oppinut, prof. Hermann Sasse (k. 1976) on todennut, että Raamatun oma teksti tekee mahdolliseksi ymmärtää maailman synnyn rikkaampana ja monipolvisempänä tapahtumana kuin pelkkä kalenterinomaiseen

PÄIVÄN RUKOUS - LYHYESTI MUTTA ASIAA

≡ JANNE KOSKELA

Päivän rukousta kutsutaan vanhastaan kollehtarukoukseksi. Ei siksi, että siinä rukoiltaisiin kolehdin puolesta, vaan koska se kokoaa (*collecta, collect, kollekt*) päivän raamatulliset aiheet yhteen pieneksi rukoukseksi. Hyvä kollehtarukous on lyhyt - mutta täynnä asiaa.

ISÄLLE, POJAN KAUTTA, PYHÄSSÄ HENGESSÄ

Se, miten rukoilemme, ei ole yhdentekevä asia – ei varsinkaan jumalanpalveluksessa, jossa rukouksen muoto ja sisältö ilmaisevat koko seurakunnan ja koko kristikunnan yhteistä uskoa. Kollehtarukouksessa seurakunta rukoilee Isää, Pojan kautta, Pyhässä Hengessä. Tämä on hyvä kristillisen rukouksen järjestys, sillä yksin Jeesuksen kautta meillä on pääsy Taivaallisen Isän kasvojen eteen, ja yksin Jeesuksen kautta hänen lahjansakin meidät tavoittavat.

MUOTO JA SISÄLTÖ YHDESSÄ

Päivän rukous seuraa juutalaisen *berakah*-rukouksen muotoa: *Siunattu olet sinä Herra meidän Jumalamme, maailman valtias...* Tässä Jeesuksen ja apostolien synagogassa ja ruokapäydässä käyttämässä rukousmuodossa on neljä osaa:

1. Jumalan puhuttelu – lähestymme Pyhää kaikkivaltiaasta Jumalaa, maailmankaikkeuden kuningasta asianmukaisella puhuttelulla kunnioittavasti. Samalla muistutamme itsellemme, kenen kasvojen edessä olemme. (Ei siis: ”Moi Jeesus, öö tota, sä oot niinku siinä ja me niinku tässä. Voisitsä tota niinku...”)

2. Pyyntö perustelu – Kun tulemme rukouksessa Jumalan eteen, emme käy suoraan vaatimaan ja pyytämään, vaan viittaamme johonkin Jumalan ominaisuuteen, lupaukseen tai pelastustekoon pyyntömme perusteluksi. Tässä perustelussa yleensä näkyvät kirkovuoden ajankohdan ja sunnuntain tekstien teemat. Jumalaa ei tarvi muistuttaa omasta

olemuksestaan tai teoistaan, mutta meitä täytyy, että osaisimme ja uskaltaisimme rukoilla ja pyytää rohkeasti. Rukous tarttuu Jumalan lupauksiin. ”Sinä olet ollut aina armollinen kansallesi – siksi mekin uskallamme pyytää apuasi...”

3. Pyyntö – Jumala on luvannut, että pyytävä saa. Siksi me saamme rohkeasti pyytää Jeesuksen Kristuksen tähden rakkaalta tai vaalliselta isältämme kaikkia uskomme ja elämämme tarpeita. *Niinpä minäkin sanon teille: anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sil-lä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan.* (Luuk 11:9–10)

4. Päätös – rukous on kristillinen, koska se osoitetaan Isälle Pojan kautta. Rukous voi laajentua myös Kolmiyhteisen Jumalan ylistykseen.

TÄMÄ ON VARMASTI TOTTA

Rukoillessaan liturgi ei puhu itsestään tai vain omasta puolestaan. Hän edustaa koko seurakuntaa Jumalan edessä. Siksi seurakunta päättää ja ”allekirjoittaa” rukouksen laulamalla kaksinkertaisen aamenen. ”Tämä on varmasti totta – tämä oli meidänkin rukouksemme – tämä oli – ja olkoon myös minun sydämeni rukous!”

HELLUNTAI KOLLEHTARUKOUS

Kaikkivaltias Jumala, taivaallinen Isä. Sinä annoit Pyhän Henkesi valaisemaan, lohduttamaan ja neuvomaan kansaasi. Lähetä eläväksi tekevä Henki keskellemme sanassa ja pyhissä sakramenteissa. Anna evankeliumin sanoman levitä kaikkialle maailmaan, kunnes kaikki kansat ylistävät omalla kielellään sinua pelastuksen lahjasta. Kuule meitä Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta, joka sinun ja Pyhän Hengen kanssa elää ja hallitsee aina ja ikuisesti. Aamen.

ISÄN JUMALAN OMA NIMI

✉ MATTI VÄISÄNEN

Viimeisenä tässä kirjoitus-sarjassa käsittelen Isän Jumalan nimeä. Niin kuin suomalaisen Raamatun Herra-sanalla on heprealaisessa Raamatussa kaksi vastinetta, *JHVH* ja *Adonai*, samoin on itse Jumala-nimenkin laita. Ensimmäisenä Raamattu käyttää Jumalasta nimeä *Elohim* (1. Moos. 1:1). Toinen nimi, jota VT Jumalasta käyttää, on *EL*.

1. NIMI ”EL”

EL on eräs vanhimmista hepreankielisistä Jumalan nimistä. Se esiintyy kaikissa seemiläisissä kielissä. Nimen *EL* perusmerkitys on ’voima’, ’valta’, ’väkevyys’ vastakohtana inhimilliselle ja heikolle. Monikkomuoto *elim* tarkoittaa VT:ssa tavallisesti ”jumalia” ainoan tosi Jumalan vastakohtana. Sana *el* esiintyy hepreassa usein jonkin muun nimen osana, kuten esimerkiksi nimessä Elia.

Aabrahamille Jumala esittelee itsensä nimellä *El Shaddaj*, mikä on suomennettu sanoilla ”Jumala, Kaikkivaltias”. Nimet *El Shaddaj* (1. Moos. 17:1), *El Eljoon* (Korkein Jumala, 1. Moos. 18, 19, 22), *El Roi* (Ilmestyksen Jumala, 1. Moos. 16:13) ovat sama Jumala kuin Israelin *Jahve* ja ilmaisevat Jumalan erilaisia ominaisuuksia sekä niitä käsityksiä, joita Kanaanin maalla liitettiin Jumalaan.

Nimi *EL* on lyhenne sanasta *Eloah* tai *Elohim*, joita tarkastelen seuraavassa alaluvussa. Yksikkömuotoinen *EL* voi tarkoittaa myös yleisnimeä eli jumalaa pienellä alkukirjaimella. Voipa käydä niinkin, että kun puhutaan jumalista, käytetään täsmälleen samaa monikollista sanaa kuin elävästä Jumalasta puhuttaessa. Tällöin asia-yhteys ja ennen kaikkea teonsanojen

ja muiden määreiden yksiköllisyys tai monikollisuus kertoo, kummasta on kysymys. Elävästä Jumalasta puhuttaessa predikaatti ja muut määreet ovat nimittäin Jumalan kolmiykydestä johtuen yksikössä vaikka subjektina oleva sana, Jumala, olisikin monikossa.

Heprean sukulaiskielen arabian sana *Allah* on samaa kantaa kuin *EL* tai *Eloah* ja tarkoittaa sekin Jumalaa. Juuri tätä sanaa käyttää arabi-ankielinen raamatunkäännös Jumalasta. Kuitenkaan Koraanin *Allahia* ei voi ongelmitta samastaa Raamatun Jumalaan. Vaikka kummallakin tarkoitetaan elävää Jumalaa, opettaa Koraani hänestä olennaisimmat asiat eri tavalla kuin Raamattu. Samoin sivuuttaa Jehovan todistajien raamatuntulkinta keskeisimmän Raamatun opetuksen Jumalasta.

2. NIMI ”ELOHIM”

Elohim-nimen syvälinen merkitys auttaa meitä ymmärtämään entistä paremmin myös muita tässä kirjoitussarjassa käsiteltyjä nimiä ja niiden sanomaa. *Elohim* on edellä mainitun *Eloah*-sanan monikkomuoto, kuten monet muutkin Jumalaa tarkoittavat sanat Raamatussa. *Elohim*-nimen yhteydessä esiintyvät määreet ovat tavallisesti kuitenkin yksikössä, koska on kysymys yhdestä Jumalasta eikä monijumalaisuudesta.

Elohim-sanan H-kirjaimesta voidaan päätellä, että *Elohim* on luultavasti johdettu sanasta *Alah*, ”vanno” Vannoa-sanalla on Raamatussa ilmeinen yhteys myös sanaan *EL*, joka merkitsee siis ’voima’, ’valta’, ’väkevyys’, sillä apostoli sanoo: *Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman nimeen. Vala merkitsee heille asian vahvistusta, se lopettaa*

kaikki vastaväitteet. (Hepr. 6:16) Valan ”vannomisen” alkuperäinen ajatus lienee ollut asian vahvistaminen ”suuremman” eli *EL*:n kautta. Sama apostoli sanoo Jumalasta, että hän *vannoi omaan nimeensä, koska ei ollut ketään suurempaa, jonka nimeen hän olisi vannonut* (Hepr. 6:13).

Jos *Elohim*-sana on muodostettu, niin kuin on syytä olettaa, heprean sanasta, *Alah* eli ”vanno”, silloin se kuvaa liittosuhdetta, joka on valalla vahvistettu. Jumala, toisin sanoen Isä, Poika ja Pyhä Henki on omassa olemuksessaan tehnyt liiton ja vahvistanut sen keskinäisellä valalla, jota ei mikään voi rikkoa.

Jumalan vannoman liittosuhteen ansiosta, sen ansiosta, että hän on *Elohim*, Jumala ei voi koskaan jättää eikä hylätä meitä, vaikka me olemme epäonnistuneet ja langenneet. Siksi myös liittoajatus on Raamatussa niin keskeinen. Isä lähetti Poikansa maailmaan ja teki niin sanotun uuden liiton ihmiskunnan kanssa. Uusi liitto, johon kaikki aikaisemmat liitot Raamatussa tähtäävät, on evankeliumiliitto. Evankeliumiliitto on yksipuolinen liitto, jossa toinen osapuoli vastaa kaikesta. Siinä lupaus on ilman ehtoja. Toisen osapuolen tulee vain suostua liittoon ja sen tuottamiin valtaviin etuihin.

Kolmiyhteisen Jumalan nimet aina *Elohim*-nimestä alkaen julistavat ja vakuuttavat meille luoduille Jumalan pelastustahtoa. Jumalan oma nimi on siitä takuuna. Tässä on *Elohim*-nimen suunnaton evankeliumi. Jumala ei voi hylätä uskoviin, muutoin hänen nimensä olisi valheellinen.

Jumalan Pojan nimet Raamatussa -sarja päättyy.

SEURAKUNTA ON RATKAISU LÄHETYSSAARNAAJAN ONGELMIIN

✍ RISTO SORAMIES

Lähetysaarnajalla on kolme ongelmaa: 1. Ihmiset, joille on tarkoitus julistaa evankeliumia, 2. he, jotka ovat uskoneet evankeliumin ja 3. oma turmelus.

Toisten ihmisten saattaminen uskoon on yleensä vaikeaa. Lähetystyössä vieras maa, vieras kulttuuri ja vieras kieli tekevät asiasta vielä mittaamattomasti vaikeamman, sillä todellisuudessa kukaan ei etsi Jumalaa (Room. 3).

Kun sitten siellä täällä kuitenkin jokunen tulee kristityksi, ongelmat vasta alkavat: Millä tätä uutta uskovaa pidetään yllä? Ei hän ole oppinut lapsuudessaan mitään evankeliumista. Raamattu on hänelle vieras. Pitkien työpäivien jälkeen on vaikeaa ruveta lukemaan outoa tekstiä kotona, jossa omaiset torjuvat uuden uskon.

Yksittäiset kristityt eivät luota toisiinsa. Varsinkin islamin maailmassa vallitsee vahva keskinäinen epäluottamus. Sen sijaan, että yksinäiset kristityt ilahtuisivat tavatessaan toisiakin uskovia maanmiehissään ja muodostaisivat seurakunnan, jossa keskinäinen rakkaus, kunnioitus ja avunanto vallitsevat, joukko hajoaakin taivaan tuuliin. Miten näitä voi opettaa ja auttaa eteenpäin? Ei kaikkien luona ehdi käydä tarpeeksi usein eivätkä kaikki sitä haluaisikaan.

Ennen näitä ongelmia saarnaja on jo ajat sitten kohdannut toisen ongelman: vanha adam. Lähteminen ei tehnyt hänestä pyhimystä, oma turmelus on aina läsnä. Evankeliumin uskominen omalle kohdalle ei tullut yhtään helpommaksi. Oma povi on pian täynnä syntiä, ärtymyksiä, epäuskoa ja koti-ikävää. Pettymys itseensä ja yksinäisyys jäytävät.

Mistä apu? Meditaatiosta? Ylityksestä? Rukouksesta? Päätöksestä olla vastedes parempi lähetti? Pidemmästä aamuvartiosta?

SEURAKUNTA ON LÄHETYSTYÖN EMO

Jumala on jo ajat sitten antanut avun: seurakunta, jossa saarnataan evankeliumia ja jaetaan sakramentit evankeliumin mukaisesti. Mutta eikö se ole kaukainen päämäärä? Eikö ensin ole saatava paikallisia uskoon siellä täällä ja vähitellen opettava heitä, tehtävä heistä tarpeeksi kypsiä, jotta he voisivat aikanaan perustaa seurakunnan säännöllisine messuineen, ehtoollisineen, virkoi-neen ja hautausmaaineen?

Mikä on muna ja mikä kana? Onko seurakunta yhdistys, jonka samanmieliset kristityt perustavat sitten kun heitä on tarpeeksi? Kirkko olisi silloin aivan kuin tehdyn työn palkinto tai monumentti, joka todistaa vielä pienestä, mutta aikuistuneesta kristikunnasta? Onko seurakunta siis hieno lisä, jota il-mankin voi elää? Onko ihanteena kristitty, joka on niin vahva uskossaan, että selviää ilman seurakun-taa, saarnaa ja ehtoollistakin? Ja sitten kun kristittyjä on tarpeeksi, he pystyvät perustamaan seurakun-nan? Vai onko seurakunta emo, joka saa lapsia, jotka kasvavat aikanaan aikuisiksi? Entä tarvitsevatko lähetit seurakuntaa?

Hän antoi seurakunnalle sekä apostolit että profeetat ja evankeliumin julistajat, sekä paimenet että opettajat, ... Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajalehtivät kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, hänen, joka on pää. (Ef. 4)

Paavalille seurakunta oli juuri se paikka, missä koko hengellinen elämä alkaa, kehittyy ja kasvaa aikuisuuteen. Aikuisuuskin jatkuu juuri seurakunnassa.

LÄHETYS ISTUTTA TAIMEN

Lähetysaarnajalle onkin olemassa Jumalan lahja ja ratkaisu kovan työn ja elämän kysymyksiin: seurakunta heti alkuun. Lähetys lähettääkin pienen seurakunnan eikä vain yksittäisiä lähettejä sille alueelle, jossa se aloittaa työn. Tärkeä ei ole seurakunnan koko, vaan sen olemus. Kirkon tuntomerkit ovat yksinkertaisia, mutta välttämättömiä: Sana, kaste, ehtoollinen, avainten valta (valta sitoa ja päästää synneistä), näistä asioista vastaamaan oikeutettu ja velvoitettu mies (pastori), yhteinen rukous ja kiitos sekä seurakunnan uskon ja elämän tuoma risti, joka on joskus kevyt ja joskus raskas.

Tämä on saarnaajamme hengellinen koti, jonne hän menee saamaan avun synninpäästöstä, saarnasta ja ehtoollisesta. Siellä hän toisten kanssa rukoo yhteisten ja omien asioiden puolesta ja kiittää Jumalaa. Sinne hän kutsuu myös paikallisia kuulemaan Jumalan Sanaa. Nämä eivät liitykään saarnaajaan, vaan heti seurakuntaan. Kirkossa he oppivat Sanaa, kuulevat virsiä ja näkevät, että kristityt tarvitsevat ja saavat synteihinsä lääkkeen. Vähitellen seurakunta saa paikallisia vastuunkantajia, johtajia, opettajia ja pappeja.

Lähetysten ja yleensä hengellisen elämän voima, työympäristö ja koti on todellinen seurakunta, joka toimii seurakunnan tavoin. Se on samalla myös se taimi, jonka lähetys istuttaa sinne missä ei ole ennestään kirkkoa. Se jää Jumalan armosta myös elämään silloin, kun lähettejä ei enää ole.

Heinola

Sunnuntaina klo 11, Taavilankatu 3.
31.7., 14.8., 18.9.
Pääsinniemen rukoushuone, Jousantie
Klo 15: 5.6., 28.8.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17, Satamakatu 5.
Klo 11: 2.6.
Klo 17: 12.6., 3.7., 24.7., 7.8., 21.8., 28.8., 11.9.

Imatra: Joosua-yhteisö

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
12.6., 31.7., 14.8., 28.8., 11.9.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaina klo 17, Kauppakatu 44.
messu 5.6., 19.6., 3.7., 7.8., 21.8.
vesper 14.8., 28.8.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17, Ilmarisenkatu 18.
Ei messua 12.6.-24.7.
Seuraavat messut 5.6., 31.7., 14.8., 28.8., 11.9.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaina, Väinämöisenkatu 13.
Klo 17: 19.6.
Klo 11: 5.6., 12.6., 3.7., 24.7.
7.8. alkaen joka sunnuntai klo 11

Kerava

Sunnuntaisin klo 17, Lapilantie 19.
19.6.

Kitee

Maanantaisin klo 18, Valamontie 4.
20.6., 22.8.
su 17.7. klo 18

Kokkola: Andreas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Pitkäsillankatu 17 B.
Ei messua 26.6., 3.7., 31.7.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.
Ei messua 26.6.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.
26.6. ei messua, mutta seurat klo 15, paik-
ka- ym tiedustelut 044 333 1101

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
5.6., **19.6. huom. klo 11 konfirmaatiomessu**
10.7., 7.8., 21.8., 4.9.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siunauskappeli, Salontie 24.
12.6., 26.6., 24.7., 7.8., 21.8., 4.9., 18.9.
3.7. klo 11 Saariston suvimessu, lounas ja seurat Uu-
denkaupungin Haiduksen saarella, mukana piispa
Matti Väisänen. Merikuljetus Kaupunginlahden uudelta
möljältä klo 10. Omalle veneelle tilaa saaren itäpuolella.

Lappeenranta

Raastuvankatu 16, klo 18.
12.6., 31.7., 14.8., 11.9. messu
1.9. raamattutunti ja iltäehtoolinen

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17, Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18.
Juhannusseurat paratiisisaarella 25.6.
klo 14, Kestintie 21, Muhos

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.

Pyhäkoski, Merijärvi

Sunnuntaisin klo 15, Pyhäkosken rukoushuone.
12.6., 3.7., 17.7., 14.8., 28.8., 11.9.

Rovaniemi

Korkalonkatu 2, Sunnuntaisin
klo 11: 12.6., 14.8., 28.8., 11.9.
klo 17: 26.6., 10.7., 17.7., 31.7.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaneliö 13 as 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5.
Ei 3.7. ja 10.7.

Vaasa

Sunnuntaisin klo 17, Asemakatu 22.
5.6., 19.6., 3.7., 31.7., 14.8., 28.8.

TERVETULOA KOUVOLAN HIETOINRANTAAN 5.-6.8.2011!

Elokuisena viikonloppuna on Suomen Luther-säätiön syksyn toiminnan startti. Ohjelmassa tutustumista, opetusta, keskustelua, yhdessä-oloa, saunomista ja muuta mukavaa.

Ilmoittautumiset yhteisöittäin 19.7. mennessä, tiedustelut pastoreilta, tiedotus@luthersaatio.fi tai 050 5225 855.

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Esko Murto
Toimitussihteeri: Jouko Makkonen
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Jouko Makkonen

Paino: Westpoint Oy

ISSN 1457-9901

Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

JUMALAN KIRKKAUDEN VARJELEMA

✍️ Esko Murto

Jatkosotaa käyvän Suomen pääkaupungissa syntyi vuonna 1941 tyttö, joka myöhemmin sai etunimen Aila ja vielä myöhemmin sukunimen Chlebnikov. Pommien runnellessa Helsinkiä väestönsuojat tulivat tutuiksi, mutta pieni tyttö ei kuitenkaan pelännyt, päinvastoin. Häden keskellä lapsi oli saanut nähdä Jumalan kirkkauden.

- Jumalan kirkkaus on jotain niin ääretöntä, että sen voi lapsikin käsittää. Näiltä ajoilta en muista mitään häntä, en pelkoja – vaan vain lämpimät tunteet siitä, miten Jumala suojeli, Aila kertoo.

- Jälkeenpäin äiti ihmetteli miksi Aila aina halusi pommisuojaan.

ELÄMÄÄ JUMALAN JOHDATUKSESSA

Ailan kotitausta ei ollut erityisen uskonnollinen, mutta iltarukous tuli tutuksi ja juhlapäivinä perhe suuntasi ”suurkirkkoon” eli Helsingin tuomiokirkkoon jumalanpalvelukseen. Teini-ikäisenä uskon tulleen koulutoverin ehdotuksesta tytöt alkoivat säännöllisesti kiertää Helsingin seurakuntia.

Ailan kertomuksessa tipahtelevat tutut paikannimet ja tunnetut herätysseuraajat. Kerran Lauttasaaren uudessa kirkossa oli amerikkalainen evankelista. Paikallaolijoille oli sanottu, että tilaisuuden jälkeen saa halutessaan jäädä keskustelemaan.

- Tämä oli uutta ja erikoista siihen aikaan, Aila letkauttaa, ja ryhtyy kuvaamaan sielunhoidollista keskustelua.

- Kerroin että minulla on paha olla, koska tuntuu että olen niin ilkeä äidilleni. Hän kysyi sitten minulta, että jos minulla joskus on omia lapsia, niin tahtoisinko että he puhuvat tällaisista asioista ennemmin minulle itselleni, vai joillekin toisille. Tietenkin toivoin, että puhuisivat minulle, Aila kertoo.

- Tee siis samoin, hän neuvoi minua.

Tämän keskustelun seurauksena Aila pyysi äidiltään anteeksi ja sai ymmärtää, mitä on syntien anteeksianto.

Sana, rukous ja Jumalan varjelus ovat kantaneet Ailaa silloinkin, kun elämässä on ollut vaikeita aikoja: työn ja elatuksen murheet, lastenkasvatus, sekä venäläisen aviomiehen maastakarkoitukseen päättynyt avioliitto. Kaiken keskellä on kuitenkin säilynyt elävä ymmärrys siitä, että Jumala suojelee vaikeuksienkin keskellä.

ELÄKEPÄIVILLÄ KAIKENIKÄISTEN SEURAKUNTAAN

Luther-säätiön toimintaan Aila löysi Radio Dein ohjelman kautta. Elettiin kevättä 2010 ja tiedotusvälineissä keskusteltiin arkkipiispanvaalista ja kirkon liberalisoitu-

vasta linjasta.

- Radiossa kerrottiin jotain vanhaluterilaisesta linjasta, joka ei saa kirkolta avustusta, Aila kertoo.

- Etsin netistä tietoa ja lähdin sitten jumalanpalvelukseen Annankatu 7:ään. Aluksi säikähdin, että olen tullut ihan väärään paikkaan, Aila muistelee vierailuaan adventtikirkon tiloissa kokoontuvassa Markus-yhteisössä.

Ensivaikutelmanaan Aila kertoo positiivisesti ”pöyristyneensä” siitä, miten paljon lapsia kirkossa oli.

Kirkkomatka on nyt venynyt, ja ”Aila-mummu” on tuttu näky helsinkiläisen jumalanpalvelusyhteisön penkissä.

- Tämä on seurakunta, jossa on kaikenikäisiä. Saa katsoa kun lapset kasvavat ja miettii näistä lapsista vielä tulekaan, Aila kertoo.

- Seurakuntayhteys on niin suuri asia, että se on tämän ajan nuorelle oikea elämän ehto.

“JUMALA KYLLÄ KUTSUU OMANSA”

Elämää ja seurakuntaelämää nähneeltä Ailalta tekee mieli kysyä mitä hän ajattelee kirkossa tapahtuneista muutoksista.

Se on Jumalan kädessä, Aila sanoo tyyliin uskollisesti.

- Me olemme kansana saaneet sen, mitä ansaitsimme. Tämä on ollut Jumalan ohjausta, mutta ei ehkä pysyvä asiointi.

Jumala kutsuu kyllä omansa, eikä ole väliä vaikka oltaisiin pienemmälläkin porukalla koolla. Siellä ei ihmisen huku, Aila tuumaa.